

LBRIS

We know
books

Ștefana Chelsău

ÎN UMBRA TRĂDĂRII

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

UNU

N-am dormit aproape toată noaptea. M-am simțit mai trează ca niciodată în timp ce paginile alea nenorocite, pe care le știam pe de rost, mi-au dansat fără milă în spatele pleoapelor închise. Era ca și cum mintea mea ținea cu tot dinadinsul să mă tortureze cu o ultimă recapitulare a întregii materii pentru examenul de rezidențiat. Am terminat de vizualizat ultima pagină abia la cinci dimineața și tot atunci am reușit pentru prima dată să mă cufund în lumea viselor. Am avut un coșmar oribil în care am luat un punctaj minuscul, dar măcar am prins o oră amărâtă de somn.

Când am deschis ochii, afară era încă întuneric. Am bâjbâit să aprind veioza aurie, înjurând alarma care îmi chinuia fiecare neuron. Trebuia să fiu absolut sigură că mă trezesc, așa că o setasem să nu se oprească până nu rezolvam

o operație matematică. Din nefericire, mă supraestimam și alesesem nivelul de dificultate mediu, așa că acum mă uitam siderată la numerele afișate pe ecranul telefonului. Mediu pe naiba. N-aș fi știut nici dacă aș fi fost odihnită.

“Auzi, cât face cînșpe ori șapțișpe?” l-am întrebat pe Paul, logodnicul meu, care era deja în bucătărie. Îmi dădeam seama după mirosul delicios de cafea care îmi inunda nările. A trebuit să urlu ca să acopăr gălăgia, forțându-mi corzile vocale abia dezmeticite.

“Poftim? De unde dracu’ să știu eu?” a venit răspunsul lui, țipând și el ca să-l pot auzi. “Ia și fă pe calculator!”

“Nu merge să deschid aplicația până nu opresc alarma!”

“Bravo, Ema! Ești tare inteligentă cu alarmele tale! Nu-i destul că n-am avut somn, acum mai trebuie să suport și tărăboiul ăsta.”

Paul a intrat ca o furtună în dormitorul nostru micuț, îmbrăcat doar în pantaloni de trening și cu o cafea aburindu-i în mână. Mi-a smuls telefonul și a apăsat pe butonul de închidere, oprindu-i în cele din urmă protestele zgomotoase. Apoi mi l-a aruncat în brațe și s-a sprijinit de dulapul masiv și închis la culoare, fixându-mă cu privirea.

“Poftim! Să nu mai umbli cu porcării de alarme!”

Am mijit ochii la el cu o mie de cuvinte nerăbdătoare să-mi coboare de pe limbă, care mai de care mai revoltate.

“OK, alarma cu operații matematice a fost o idee proastă, dar m-aș fi așteptat să fii mai de treabă cu mine măcar azi, în cea mai importantă zi din viața mea. Știi că sunt stresată până la Dumnezeu și distrusă de oboseală după șase luni

de învățat încontinuu. Poți să nu mai fi atât de ursuz?”

M-am abținut în ultima clipă să adaug că nu mâncasem o masă decentă nici nu mai țineam minte de când, fiindcă nu avusesem timp să gătesc, iar el nu avusese chef. Era suficient scandal pentru prima oră a dimineții.

“De parcă tu ești o încântare,” mi-a întors-o el.

“O să fiu o încântare după ce-mi beau cafeaua,” am încercat să calmez spiritele. “Poți să-mi faci și mie una cât fac duș?” l-am rugat apoi, ridicându-mă și aruncând o ultimă privire către așternuturile albe, care parcă mă chemau înapoi. “Chiar am mare nevoie!”

Paul și-a mușcat buza uitându-se când la mine, când la cana transparentă din mâna lui, unde mai rămăseseră doar câteva guri. Ochii lui albaștri încă îmi dădeau fiori, dar în acel moment nu aveam timp să le acord atenția cuvenită. În dimineața aceea trebuia să mă focusez pe ceva mult mai important. Plănuiam să îl răsplătesc mai târziu pentru toate lunile în care îmi suportase absența. Nu neapărat absența fizică, cât cea emoțională. În ultima vreme fusese loc pentru un singur gând în mintea mea: să iau un punctaj mare la rezidențiat. Așa că rămăsesem în urmă, evident, la capitolul viață personală. Însă pentru seara aceea îmi cumpărasem o rochie neagră cu umerii goi, exact așa cum îi plăcea lui, și dădusem o sumă jenant de mare pe un sutien care nici măcar nu avea vreun uz practic. Eram gata să redevin femeia de care se îndrăgostise.

“Nu mai avem nicio capsulă de cafea,” m-a anunțat el, scărpinându-se în părul blond și ușor ondulat. “Scuze.”

Am înțepenit cu un picior în dormitor și unul în hol. Nu-mi venea să cred că îmi făcuse una ca asta.

“Ai consumat ultima capsulă în ziua în care știai că am de dat rezidențiatul? Tu nici măcar nu prea obișnuiești să bei cafea în weekend. Pentru mine e esențială!”

“Ei bine, am simțit și eu nevoia de o cafea!” s-a răstit el. “N-am avut timp să mai cumpăr, bine? Tu mai știi măcar cum arată o alimentară? De șase luni n-ai mai făcut o cumpărătură! Una sigură! De ce? Pentru că ai avut sclav. Uite că sclavul a gafat-o de data asta!”

“N-am avut sclav, am avut de învățat! Ai spus că mă înțelegi!” am zis cu lacrimi în ochi.

“Am spus că înțeleg că nu o să mai ai la fel de mult timp pentru mine. Și am înțeles. Dar adevărul e că nu ai mai avut deloc timp pentru mine. Absolut deloc!”

Buzele au început să-mi tremure și obrajii mi s-au încălzit. Ultimul lucru de care aveam nevoie în dimineața aceea era o ceartă cu logodnicul meu. Da, nu fusesem cea mai iubitoare femeie din lume în ultimele luni. Îmi asumam asta. Dar Paul știa prea bine că nu era de joacă cu acel examen și, oricât de supărat ar fi fost, ar fi putut să mai aibă răbdare câteva ore. Eram și așa nedormită și fără cafea, chiar nu aveam nevoie să mai fiu și plânsă pe deasupra.

“Știi ce Paul, ai dreptate!” am strigat eu în drum spre baie. “Te-am neglijat și aveam o surpriză pregătită pentru tine în seara asta ca să mă revanșez. Nu zic că nu ai dreptul să fii supărat, dar ți-ai ales tare prost momentul să te iei de mine!”

Mi-am scos pijamaa gri, mi-am dat jos inelul de logodnă și am sărit în duș înainte să mai aibă ocazia să spună ceva. Mi-am impus să nu las dezamăgirea să mă acapareze, oricât de greu mi-ar fi fost. Trebuia să-mi folosesc mintea, bucata aia care mai funcționa după atât de puțin somn, ca să iau un punctaj bun. Nu-mi permiteam să o dau în bară. Nu după șase ani de învățat în facultate. Pur și simplu nu era o opțiune.

“Avem cola,” i-am auzit dintr-o dată vocea de după perdeaua albă de la duș. “Are același efect ca și cafeaua.”

“Ba nu are!” m-am rățoit de sub jetul de apă fierbinte, iritată de prezența lui neașteptată. “De când suntem împreună m-ai văzut vreodată să beau otravă din aia? Știi foarte bine că sucurile acidulate îmi fac rău la stomac!”

“Atunci na, descurcă-te! Ia-ți de undeva de pe drum.”

“Ești foarte drăguț, mersi,” i-am răspuns ironic.

Am tras perdeaua cu atâta ciudă încât am fost pe cale să o rup. Paul mi-a aruncat un prosop în care m-am înfășurat în grabă, încercând să înghit cuvintele care mi se îngrămădeau pe cerul gurii. *Nu te certa*, mi-am spus eu. *Nu e momentul.*

M-am oprit în fața oglinzii rotunde ca să mă spăl pe dinți, cu tălpile înfrigurate pe gresia rece. Aveam pomeți osoși și niște cearcăne atât de mari, încât distrăgeau complet atenția de la ochii mei verzi. Părul lung și castaniu, care de obicei îmi stătea drept, se revoltase după foiala de peste noapte și acum semăna supărător de mult cu o coamă de leu. L-am prins într-o coadă, ca măcar să îi temperez puțin așa-zisele bucle ciudate și asimetrice. M-am dat și cu un

rimel, care era deja uscat și n-a făcut mare lucru pentru ochii mei înfundați în orbite. Arătam în continuare oribil, dar partea bună era că urma să mă întâlnesc cu o gașcă de oameni care cu siguranță arătau exact la fel. Asta face rezidențiatul din tine.

Am ieșit din baie cu pași apăsați, trecând pe lângă Paul și îndreptându-mă țintă spre dulap.

“Plec,” l-am anunțat, trăgând pe mine o pereche de blugi și o cămașă albă șifonată. Nu aveam chef sau energie să o calc, așa că am decis că o să se întindă singură pe măsură ce o port. Mi-am cules apoi telefonul de pe noptieră, l-am pornit și într-un final l-am îndesat cu o mișcare grăbită în buzunarul de la spate.

“Mai sunt aproape trei ore până începe examenul. De ce pleci acum?”

Paul se postase în ușa dormitorului și mă privea cu o sprânceană ridicată. M-am strecurat din nou pe lângă el și am străbătut în viteză holul către cuierul de la intrare.

“Trebuie să fiu acolo cu o oră și jumătate mai devreme și mă știi doar, mereu îmi las timp pentru situații neprevăzute.” Mi-am îmbrăcat paltonul și mi-am agățat poșeta din piele cu mâna dreaptă. “Cum ar fi faptul că trebuie să merg să-mi iau cafea,” am adăugat îmbufnată.

“Și cât crezi că durează să-ți iei o cafea? Te grăbești aiurea oriunde mergi și tot tu te plângi că niciodată nu ai timp de nimic! Poate că ai avea timp dacă nu te-ai duce să fii prima acolo și să te uiți la pereți,” a comentat el înainte să dispară în dormitor.

Am rămas consternată în pragul ușii, așteptând ca el să vină să mă sărute. Sau măcar să mă îmbrățișeze și să-mi ureze succes. La naiba, am așteptat să vină măcar să-mi zică pa, dar Paul n-a venit.

“Ai fi putut să mă însoțești,” am îngăimat, simțindu-mă ca o cerșetoare care întinde mâna după o fărâmbă de dragoste. “Nu mi-ar fi stricat niște suport moral.”

“De ce nu mi-ai zis din timp?” s-a arătat el nemulțumit, fără să catadicsească să iasă din cameră. “Nici duș n-am apucat să fac. Oi fi eu bărbat, dar asta nu înseamnă că pot să fiu gata instant.”

De ce nu te-ai gândit singur să vii? aș fi vrut să urlu, însă mi-am înghițit cu noduri cuvintele și am decis să nu mai trag de el. *Azi te concentrezi pe rezidențiat,* mi-am ordonat. *Doar pe asta!*

“E OK, las-o baltă,” i-am aruncat, după care am învârtit cheia în ușă.

În timp ce așteptam liftul, cu o durere de cap pulsându-mi în creier de la lipsa de cafea și o altă durere în inimă de la indiferența lui, am simțit telefonul vibrându-mi în buzunar. Era un mesaj de la el.

Baftă!

DOI

Mă oprisem în fața unei tonete micuțe și neatrăgătoare la prima vedere. Magazinul încropit din parc nu era unul care să iasă în evidență, mai ales într-o zi friguroasă de noiembrie. Era o rulotă modestă, încadrată de copaci golași și balansoare colorate, dar vindea de la primele ore ale dimineații o cafea excelentă de care n-aveai cum să nu te îndrăgostești.

“Sunteți sigură?” m-a întrebat vânzătorul de după tejghea cu sprâncenele ridicate, când i-am cerut un cappuccino cu doză triplă de espresso.

“Foarte sigură. N-am dormit aproape deloc.”

“Nu par să încapă trei doze în dumneavoastră,” a chicotit el.

Vânzătorul tânăr, cu o barbă neagră mult prea mare pentru gustul meu, mă analiza din cap până-n picioare. Probabil era nou, fiindcă nu-l mai văzusem niciodată pe acolo, și deja puteam să spun că nu-mi plăcea de el. Oi fi fost

LBPS | We know
books

eu mărunțică, dar nimeni nu avea dreptul să se pună între mine și cafeaua mea. Ce știa el despre câtă cofeină poate un om să bage în el? Eu eram doctorul dintre noi doi. Mă rog, aproape. Dacă luam rezidențiatul. În orice caz, era o afacere win-win. Eu îmi luam combustibilul necesar ca să n-o dau în bară la examen, iar el era liber să mă taxeze triplu. Toată lumea era fericită.

“Credeți-mă, *am nevoie* de toate trei,” am insistat eu.

“Cum ziceți, domnișoară.”

Vânzătorul a început să pregătească cafeaua, dar s-a oprit înainte să adauge toată cantitatea. L-am privit rugător, îndemnându-l să continue.

“N-aveți probleme cu inima, nu-i așa?” a insistat el.

Am mijit ochii la el, conștientă că oamenii începeau să se agite în spatele meu la coadă. Îi auzeam șușotind sau tușind sugestiv. O femeie blondă a ieșit din rând, îndepărtându-se pe niște tocuri imposibil de înalte în care n-avea cum să supraviețuiască prea mult timp. Gesticula cu ambele mâini și bombănea întruna “Nu se poate așa ceva!”. O altă fată începuse să vorbească la telefon, sau mai bine zis să țipe la telefon, că întârzie la o programare din cauza *unei* care blochează rândul. Bărbatul care îmi răsuflea în creștet era cel mai enervant dintre toți. Bătea din picior încontinuu ca să mă anunțe că îi stau în drum și se apropiase mult prea mult de mine. Dacă mă întorceam câtuși de puțin i-aș fi văzut probabil moaca încruntată.

Și eu îmi pierdusem răbdarea. Încă funcționam cu ultimele puteri, dar bateria mea internă se apropia vertiginos

de unu la sută. Era clasic pentru mine să fiu irascibilă dacă nu dorm, lucru pe care Paul îl simțise pe pielea lui de câteva ori. Chiar de multe ori, dacă era să fiu sinceră, și mai ales de când începuse nebunia cu rezidențiatul. Am început să bat ușor cu unghiile în tejghea, încercând să nu mă pierd cu firea. Nu era doar o cafea. Erau puncte la examen în paharul ăla. Nu-mi permiteam să fac o scenă și să rămân fără ele.

“Nu. Singura mea problemă e că mă grăbesc,” i-am răspuns cu un zâmbet forțat.

L-am urmărit cum se mișcă cu încetinitorul, parcă din dorința de a mă enerva. Nu știu cât aveam pulsul, dar cu siguranță țâșnea în sus cu fiecare secundă care trecea. Examenul era atât de aproape încât simțeam cum inima mi se mutase fizic în gât și golul din stomacul meu se transformase într-un hău nemărginit. Sigur, învățasem, dar asta nu-mi oferea nicio garanție. Toată lumea învățase. Toată lumea își sacrificase viața. Dacă făceai duș în fiecare zi, deja se putea spune că te-ai lăsat pe tânjală.

“Vedeți că e fierbinte,” a mormăit vânzătorul înainte să-mi întindă cafeaua.

Mâna stângă mi-a înțepenit pe pahar. Mă uitam siderată la ea, ca și cum nu mi-ar fi aparținut. Lipsea ceva, ceva cu care mă obișnuisem atât de mult încât era ca și cum făcea parte din mine. Am rămas cu cafeaua în aer și cu privirea pironită la inelarul meu subțire. Nu-l vedeam niciodată așa. Golaș, fără inelul de logodnă care strălucea mereu pe el. Stomacul mi s-a strâns la gândul îngrozitor care mi se forma în minte. Inelul meu dispăruse de la locul lui. Iar